

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **I. H.**
státní příslušnost Pákistánská islámská republika
t. č. pobyt v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234,
739 51 Vyšní Lhoty
zastoupený Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
se sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021 č. j. MV-135763-2/OAM-2021, o
udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bártý, se určuje částkou **6 800 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 31. 8. 2021 č. j. MV-135763-2/OAM-2021 žalované Ministerstvo vnitra České republiky zastavilo řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle ust. § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl, že nynější žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je v pořadí již pátou žádostí, ve které neuvedl žádné konkrétní důvody jejího podání a že neexistují ospravedlnitelné důvody pro to, aby s ním bylo zahájeno další azylové řízení. Žalovaný vycházel z aktuálních informací o zemi původu žalobce Pákistánu, ze kterých dovedl, že se může vrátit bezpečně do své vlasti a že neexistují překážky, které by mu v tom měly bránit.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, ve které jednak požádal, aby jeho žalobě byl přiznán odkladný účinek a zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro toto řízení. Žádost o přiznání odkladného účinku odůvodnil nebezpečím vážné újmy v případě nuceného návratu do Pákistánu pro jeho šíitské náboženství a falešné obvinění z vraždy starosty. Žalobu samotnou však nijak neodůvodnil. Usnesením ze dne 1. 10. 2021 č. j. 18 Az 36/2021-18 krajský soud odkladný účinek žalobě žalobce nepřiznal a zároveň mu ustanovil zástupce z řad advokátů, kterého vyzval k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 11. 10. 2021 ustanovený právní zástupce žalobce žalovanému vytýkal nesprávné vyhodnocení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřijatelné, neboť žalobci neumožnil uvést důvody této žádosti. Žalovaný nezjistil skutkový stav věci, když se žalobcem neprovedl žádný pohovor a neumožnil mu tak důvody žádosti o mezinárodní ochranu sdělit. Žalovaný žalobce ani nevyzval k doplnění údajů, ani mu neumožnil žádným jiným vhodným způsobem tyto důvody doplnit. Žalovaný neaplikoval princip „shovívavosti“, který se aplikuje v případech žadatelů obávajících se vážné újmy nejčastěji ze stresové situace pod vlivem omezení osobní svobody, kteří neuvedou žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených důvodů právní zástupce žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2021 č. j. MV-135763-2/OAM-2021 a z obsahu připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

5. Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících z připojeného správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že nynější žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty dne 24. 8. 2021. V této žádosti neuvedl jediný důvod jejího podání a učinil tak poté, co byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort v Ústí nad Labem ze dne 20. 8. 2021 zajištěn za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Dále bylo ze správního spisu a z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného zjištěno, že první žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 16. 11. 2016, o které žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 29. 5. 2017 tak, že žalobci žádnou z forem mezinárodní ochrany neudělil. Jako důvody této žádosti žalobce uváděl legalizaci svého pobytu na území ČR, kde měl zájem zůstat z ekonomických důvodů, a to, že v případě návratu do země původu mu hrozí trestní řízení, které je proti němu vedeno. Žalobcovu žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 21. 7. 2017 a následná žalobcová kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2017 odmítnuta pro nepřijatelnost. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 4. 12. 2017. Řízení o této žádosti žalovaný zastavil rozhodnutím ze dne 8. 3. 2018 podle ust. § 25 písm. j) zákona o azylu, neboť žalobce tehdy bez povolení správního orgánu opustil dne 1. 3. 2018 Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí a od tohoto dne nebylo známo místo jeho pobytu. Následná žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 1. 2020 zamítnuta. Třetí žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce 28. 8. 2018. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 1. 2019 zastavil podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu pro její nepřipustnost podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Jako novou skutečnost v tomto řízení žalobce uváděl, že měl v Pákistánu problémy ohledně své víry, když v srpnu 2014 mělo dojít během náboženského shromáždění příslušníků víry k útoku, kdy byli on, jeho bratr a matka zraněni; tuto skutečnost žalovaný vyhodnotil tak, že žalobci musela být objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti. Toto rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Brně, který jí rozsudkem ze dne 23. 10. 2019 zamítl. Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podal žalobce čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu dne 28. 6. 2021 a řízení o této žádosti žalovaný usnesením ze dne 7. 7. 2021 zastavil podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu (poznámka soudu: toto rozhodnutí ve správním spise založeno nebylo). V této žádosti jako novou skutečnost žalobce uváděl, že je v Pákistánu podezříván policií, že měl zavraždit starostu tamního města. I tuto skutečnost hodnotil žalovaný tak, že žalobci musela být známa již během předešlých tří správních řízení za situace, kdy Pákistán opustil již v roce 2014. Součástí správního spisu je informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 3. 8. 2021 o bezpečnostní a politické situaci v Pákistánu.
6. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu

nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.

7. Podle ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě ministerstvo umožní sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem.
8. Podáním právního zástupce žalobce ze dne 11. 10. 2021 bylo žalovanému vytýkáno, že vyhodnotil žádost o mezinárodní ochranu žalobce jako nepřijatelnou, aniž by mu umožnil uvést důvody této žádosti. Podle právního zástupce žalobce tak žalovaný porušil ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť nesplnil povinnost jemu tímto zákonným ustanovením uloženou, tedy umožnit žadateli o mezinárodní ochranu sdělení důvodu jeho žádosti buďto písemným nebo jiným vhodným způsobem. S tímto žalobním bodem krajský soud souhlasit nemůže. Podle předávacího protokolu Policie ČR ze dne 24. 8. 2021, který byl rovněž doložen ve správním spise žalovaného, je přílohou tohoto protokolu poučení žalobce o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců Ministerstva vnitra ČR a také žádost žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 24. 8. 2021, kterou podal písemně, přičemž v této žádosti je uvedeno, že „žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice“, aniž by uvedl jediný důvod této žádosti. Nic tedy žalobci nebránilo v tom, aby i tuto žádost v pořadí již pátou řádně odůvodnil, pakliže nějaké „důvody“ k této žádosti vůbec měl. S ohledem na to, že žalobce byl žadatelem o mezinárodní ochranu již v předchozích čtyřech správních řízeních, si musel být vědom své povinnosti tvrdit důvody jeho další v pořadí páté žádosti. Žalobní námitka spočívající v porušení výše citovaného ust. § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu je proto nedůvodná.
9. Žalobce dále poukázal v doplnění žaloby na to, že žádost o mezinárodní ochranu podal v zařízení pro zajištění cizinců; je tedy žadatelem o mezinárodní ochranu, k němuž je zapotřebí přistupovat specifickým způsobem, k čemuž se vyjádřil Ústavní soud v nálezu I. ÚS 425/2016 ze dne 12. 4. 2016. V případě žadatelů, kteří se obávají vážné újmy a neuvedou žádný důvod pro udělení mezinárodní ochrany, se podle žalobce aplikuje ve zmíněném nálezu Ústavního soudu „princip shovívavosti“. Žalobce však byl účasten opakovaných pohovorů v rámci předchozích žádostí o udělení mezinárodní ochrany, při kterých nevyplynuly žádné skutečnosti, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu ani žádný důvod, pro který by nemohl sdělit své důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu.
10. Ze shora uvedených důvodů krajský soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, když řízení o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu zastavil. Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
11. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť v řízení úspěšnému žalovanému žádné prokazatelné náklady nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).

[Zadejte text.]

12. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč, celkem 6 800 Kč v souladu s ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhlášky č. 177/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 5. ledna 2022

JUDr. Petr Indráček

samosoudce